

הוציאה מהארנק שטר של לירה והגיחה אותו על השולחן, למרות שהחשבון לא עלה על חמישים גרוש. — בוא! — אמרה.

התעקשתי לשבת אינני אוהב לשאול יותר מדי, לא אהבתי זאת אף פעם. חיכיתי עד שתבין מצממה. אמרה לי: — אל תפחד, עוד לא הייתי עם אף אחד היום.

יצאנו. ההוא, שישב מאחורינו, נשם בזעם, אך לא זז ממקומו. היה עקשן, רצה להמתין. לו לא היה איכפת להיות הראשון או השני, לי כן. חשוב היה בשבילי להיות הראשון באותו יום. בענין זה קיים היה בינינו מעין הסכם. עליו נשבעה לי אהה בפגישתנו הראשונה בבית-הזונות. אולי הייתי נוסע אתה לירושלים; עצם הרעיון להיות רועה-זונות דחקא בעיר הקודש נראה לי מושך במיוחד, אלא שהכרתי את אהה יותר מדי. ידעתי, כי היא תעלה על מיסתי, אחרי יום-עבודה מפרך, ותדרוש ממני שאשתעשע אתה כמו עם בתולה.

מבחינה זאת כל הזונות שוות. נדמה להן כי הן מסהרות את עצמן בדרשן מאהובליבן יחס של עדינות בתולית.

הזונת היא פרנסה קשה, והזונות קשות-עורף. נוקטות יותר מן הנשים או מן האמהות שלנו.

כל פעם שהייתי הולך עם אהה, היינו מוכרחים ללכת ברחוב הראשי, למרות שהסכרתי לה שהיה נעים יותר ללכת ברחוב צדדי, כי הדקלים הגדלים שם מוכירים לי את פלרמו. אבל זה לא היה איכפת לה, שלושה בורועי נדחקה יחד אתי דרך המוני העוברים והשבים, נתעכבה ליד חלונות הראווה וקראה את התפריטים התלויים בחלונות המסעדות. וכל זה כדי שכולם ידעו, כי גם לה יש בחור משלה.

אף פעם לא ידעתי עם כמה שכבה במשך היום, עם חמישה או עשרים-וחמישה, אבל היא תמיד הייתה יודעת מתי הרשיתי לעצמי סטייה קלה. הרהרתי על כל אלה, בלכתי ברחוב בן-יהודה, בשעה שתיים-עשרה בצהריים, בארבעים מעלות חום. רק לאחר מכן, במלון, נחה דעתי. אהבתי להסתכל עליה כשהיא מסירה את הסמרטוטים הצבעוניים, מהלכת על רצפת האבן ומעשנת סיגריה אחר סיגריה. היא הייתה גמישה כחתולה, וידעה על כך, רגלים ארוכות, שדיים כשל כושיה, ופני מלאך. רק עיניה היו קודרות ורעות, כאילו קיללו את הכל.

שכבתי על הסדין הנקי והמרשרש והסתכלתי בה. הייתי עייף כהוגן, ודבר זה העיד לטובתה. רק נשים מעטות מסוגלות לעיף גבר בחום של ארבעים מעלות, ועוד אדם שלא אכל כהוגן זה חודשיים.

— חמסין מתקרב, — אמרה.

קמתי, התעטפתי בסדין וניגשתי אל החלון. כאמת, הים החשיך, והעצים המאובקים עמדו ברחוב ללא תנועה, כאילו היו מגבס.

— זה יכול להימשך אצילו חמישה ימים, — אמרתי.

— סע אתי לירושלים, — אמרה.

— לא.

— תמות כאן.

— לא, — אמרתי, — לא אמות.

אפילו בקומה הרביעית הרגישו את חום האספלט.

— מעולם לא היינו בחדר זה, — אמרתי. — למה לא אמרת לשוער שיתן לנו את החדר הרגיל שלנו, בקומה הראשונה?

— אך, — אמרה. — ממלוג גרה בתולה זקנה אחת שאוהבת להסתכל על זה, ואני אינני אוהבת לגרום למישהו נחת בחינם.

— בירושלים עוד יותר יפה, — אמרה אהה. פתאום שינתה את הסוּן: — אבל אתה אינך רוצה לנסוע אתי, או אין על מה לדבר?

— לא, — אמרתי.

— אתה מפחד לחיות עם זונת, — אמרה. — אתה חושב שיהיה לך פעם משהו יותר טוב. אבל זה לא נכון. כל הנשים זונות, ואתם כולכם הלקוחות שלהן. במקום להיות לקוח אני מציעה לך להיות רועה-זונת. או מה כבר ההבדל?

תמיד הן מרגישות חובה להציג את מחשבותיהן. בלי להבין שמחשבותיהן אינן מעניינות איש. מוחותיהן נשארו בתוליים לגמרי, כאילו החליט הגורל לפצותן במקצת.

— אני צריך שלוש מאות לירות, אהה, — אמרתי. — הלחי לי או תני לי במתנה. לגרישה יש אשה וילדה, זה בשביל הילדה.

— אשתו של גרישה יפה? — שאלה אהה.

— קשה להגיד; אני חושב שכן.

— אם כן, תביא אותה מחר, — אמרה. — ובערב יהיו לכם שלוש מאות לירות. אני אעזור לה להיכנס לעניינים. גם לי עזרה בפעם הראשונה אחת כואת.

— אם הנך אוהבת אותי... — התחלתי.

— אתן לך בירושלים, — אמרה. — לא שלוש מאות, שלושת אלפים, ואולי יותר. כיום תלך לשתות, ובערב נצא יחד לבלות. אבל בירושלים.

— גרישה היה הורג אותה, — אמרתי.

— אבל בקשר אלי הוא מסכים, מה? הוא ידריך הטוב, הוא אפילו לא ישאל אותך מנין לך הכסף. הוא אוהב את אשתו, אתה אוהב אותי, או מה זה משנה?

— את מציעה לי להתפרנס ממך? — אמרתי.

— אני אוהבת אותך, — אמרה. — גם זונות אוהבות לפעמים. תשאל את אשתו של גרישה, אם אינך מאמין.

— די, לא נדבר על כך יותר, — אמרתי.

שכבתי על ידה ושוב נעשה לי תם. התאמצתי בכל כוחי לשכוח את הברנש השמן, המזיע, הסבלני, אשר חיכה לה.

— אני אצלך הראשון היום? — לחשתי. ומכיוון שלא ענתה, צעקתי: — הראשון! הראשון שהיה לך! הראשון בחיך!

היא שתקה. סטרתי בחזקה על לחייה, פעם ועוד פעם.

— כן, — אמרה.

אחר-כך הלכה אהה, ואני נרדמתי. העירני קול מעבר לקיר. יהודי אדוק התפלל בקול רם. שכבתי בשקט, והשתדלתי להבין את המלים. כנראה שהיה זה איש זקן, התפילה עייפה אותה. לפעמים חסרו לו מלים. ידעתי כי לא אשכח את היום הזה, את התפילה מעבר לקיר ואת קול האיש הזקן אשר מעולם לא ראתיו. בחוץ היה גיהינום.

המושך הסיפור בשבוע הבא

כרת

חשבון פֶּפֶל

נותן לי סיכוי רציני להכפיל את כספי

- ✦ וזאת נוסף ליתרונות החשובים האחרים:
- ✦ כספי מופקד בידי הנאמנות של בנק דיסקונט.
- ✦ הכסף עומד לרשותי בכל עת.
- ✦ החשבון נושא רבית של 3% לשנה.

לפרטים נוספים טלפן למס' 58800 תל-אביב או פנה לסניף הקרוב.

חשבון כפל"ניתן לפתוח אך ורק בסניפי

בנק דיסקונט
לישראל בע"מ

